

språk

nära läsare, min flock och min fru, som läser mig kritiskt under arbetets gång. Då kan jag hungra efter kritik. Men också efter att de ska älska min text.

Du har ju ett väldigt säreget – poetiskt och ganska intensivt – sätt att använda språket på, hur hittade du fram till det?

– Jag letar fortfarande. Det tar inte slut. Att läsa vissa författare har öppnat någonting för mig. En del konst. Tracey Emin. Louise Bourgeois. Musik. Politik. Filosofi. Jag hittade någonting när jag bestämde mig för att inte längre censurera mig och vara sval och behärskad.

Har du alltid en klar idé när du börjar skriva eller tar texten så att säga över?

– Jag har sällan idéer. De uppstår efterhand när jag har text som jag kan tolka och utvinna idéer ur.

– Det där var inte helt sant. Jag har ofta idéer som jag tycker är bra, men som inte kommer vidare. Själva den underbara idén tycks döda texten. Lystern finns redan där i tanken. Då är texten överflödig.

Du har översatt några pjäser. Jobbar du mycket med översättning?

– Nej, jag har bara översatt två pjäser och en bok. Två av dem har varit sådant jag har längtat efter på svenska. Sarah Kane och Valerie Solanas. Jag skulle gärna försöka översätta någonting igen någon gång.

Du skriver på en bok som heter *Sub Rosa*, hur går det med den?

– Det är en roman som kommer ut i januari nästa år. Jag vet inte om den kommer att heta *Sub Rosa*. Jag tror fortfarande varje dag att den ska haverera.

Finns det verkliga personer med i historien även denna gång?

– Alla romaner har ju verkligheten som material, men den här boken har inte direkt någon dokumentär gestalt i fokus.

Moderskaraktärerna är viktiga i dina berättelser, i *Happy Sally*, *Drömfakulteten*, så klart i *Medealand* och i kortare texter som jag läst av dig. Teman som skuld, ansvar och kvinnlighets-/mammanormer dyker upp. Hur tänker du kring moderskapets roll i dina texter?

– Det tar en hel del plats har jag märkt, moderskapet. Jag tror att jag någonstans uppfattar moderskapet som ett slags centralpunkt i världen. En smärtpunkt och en knut. Och också en feministisk smärtpunkt.

Du har ju skrivit en hel del för *Bang*, en text i antologin *Sex – en politisk historia* och *ETC*. En del av dem är journalistiska

”Jag har ofta idéer som jag tycker är bra, men som inte kommer vidare. Själva den underbara idén tycks döda texten.”

artiklar. Förbannade och inspirerande texter. Vad gillar du med den typen av skrivande? Finns det några kopplingar mellan dina tidningstexter och dina berättelser?

– Just nu har jag väldigt lite tid att skriva artiklar, men det finns nog kopplingar. Att skriva en journalistisk text är ju också att iscensätta en skrivande gestalt med en värld och en retorik.

– Jag tycker mer om den litterära formen nu. Jag tycker att det är svårare och svårare att ta konsekvent ställning i ett offentligt samtal som tycks allt mer okänsligt och brutalt. Den litterära texten får vara kvar i tvivlet. Den litterära texten arbetar mer subversivt.

Det första som jag tänker på, när jag tänker på din roman *Drömfakulteten* är att det är en väldigt kärleksfull text. Ingen kommer åt Valerie Solanas men samtidigt sätter männen hela tiden krokben för henne, stoppar hennes ambitioner att forska och att sätta upp sin pjäs. Men hon vinner ju alltid till sist, hon är näst intill en odödlig karaktär.

– Ja, vad fint, så tänker jag nog också. Jag ville – lite barnsligt – ge henne allt det hon inte hade. En mor, en älskade, ett forskningsprojekt, en armé av älskande flickor. Jag ville att hennes språk skulle överleva, även när allting annat dog omkring henne.

Vilka skrifvareförebilder har du?

– Jag tycker mycket om Mare Kandre, Birgitta Trotzig, Ann Hallström, Dubravka Ugresic, Vladimir Nabokov, Ann Jäderlund, Marguerite Duras, Lukas Moodyson, Sarah Kane, Sylvia Plath, Elfriede Jelinek.

Har du något projekt i en annan form än det du hittills gjort som du skulle vilja pröva?

– Nej. Jag längtar bara efter att fortsätta.

– Jo, förresten. Jag skulle vilja skriva en bok på bara hundra sidor. Det verkar vara väldigt svårt för mig.

kulturen@arbetaren.se

Medealand har premiär den 28 februari på Dramaten i Stockholm.